

ПРАЗНИКЪ НА КНИГАТА

Най-големият празник у нас — Великден тая година ще бъде празник и на българската книга. През цълата седмица от Великден до Гергьовден по села и градове книгата ще събира и обединява сърцата на читатели и писатели.

През тая седмица българската детска книга ще разкрие пред малкия читател своята многолика душа. Тя ще му заговори съ сърдцето на писателя, който създава свѣтла радост за чиститѣ сърца. Ще му посочи ценното майсторство на художника, който разхубавява всѣка нейна страница. Ще му разкрие свѣтия труд на цинкографи, печатари, книжари и книгоизда-

тели. Ще издигне предъ очитѣ му свѣтлия образъ на учителя, който най-напредъ разтваря хубавитѣ ѝ страници за детскитѣ очички.

За празника на книгата малкият читател отъ своя страна ще изрази чистосърдечно и непринудено своята обичъ къмъ детската книга. Тая обичъ е най-свидниятъ празниченъ даръ за детския писател. Тя кара детето да протѣга винаги ржка къмъ хубавата книга. Тая протегната ржка поема съ радостъ българскиятъ писател. Защото дълбоко вѣрва, че само такива чисти ржце, които държатъ съ обичъ книгата, ще доведатъ истински разцвѣтъ на родната книжнина и ще създадатъ свѣтла бжднина на нашата хубава татковина.

Ранъ-Босилекъ

БЪЛГАРСКИЯТЪ ЕЗИКЪ

Когато се освободила България, приличала на дете, което не знае да чете и пише. Тогава дѣдо Славейковъ напечаталъ читанка и въ нея написалъ първитѣ стихове за деца. Отпосле му помагали дѣдо Поповичъ, дѣдо Вазовъ и други. И тѣ писали стихове.

Тогава българскиятъ езикъ билъ като градина, която не е обработилъ градинарь. Като посѣнешъ цвѣте, пораства съ мжка. Ала все пакъ, макаръ и въ непрекопана градина, тия пѣсни на нашитѣ стари поети сж толкова хубави, че влизатъ право въ сърдцето, сякашъ сж днесъ писани. То е защото тогавашнитѣ поети обичали българската земя повече отъ всичко на свѣта и обичали децата ѝ. Тѣ сж вѣрвали, че тия деца ще порастнатъ и ще обичатъ земята си и езика си и ще ги направятъ като разцѣфнала градина. Тѣй и станало, както старитѣ поети сж мислили и вѣрвали. Днесъ българскиятъ езикъ е толкова хубавъ, че на него лесно се пишатъ най-хубави стихотворения.

Дора Габе

НОВИТЪ ДРУГАРИ

Азъ си имамъ вече другарчета нови, като ги повикамъ вече сж готови.

Тѣ пѣснички знаятъ и приказки чудни; вечеръ тѣ сж бодри, сутринъ — ранобудни.

Истина, не знаятъ тѣ игри бездѣлни, но пѣкъ сж при мене вѣчно нераздѣлни.

И тѣ не сж вече ни Петю, ни Танка, а новитѣ книги — новата читанка.

Елинъ-Пелинъ

ЧУДОТО НА КНИГАТА

Като създаде и накити земята, Господъ си рече: — Сега хората могатъ да бждатъ щастливи. Отъ нищо не съмъ ги лишилъ. Ето имъ слънце и море, планини и полета, благоуханни цвѣта и сладкопойни птици. Портокалитѣ сж жълти като злато, розитѣ алени като кръвь, а езернитѣ лилии бѣли като ангелски крилца. . . Наистина, хората ще останатъ много доволни.

Но хората не останаха доволни. Тия, които пълнѣха очитѣ си съ блѣсъпка на морето, мечтаеха за тъмнитѣ сѣнки на планинитѣ. А тия, които китѣха съ рози косата си, блънуваха да бродятъ всрѣдъ портокаловитѣ гори.

И царетѣ дори не бѣха доволни. Всѣки отъ тѣхъ си казваше:

— Въ моето царство имало бедни и нещастни, но азъ не мога да ги видя. Моето високо положение не ми позволява да слѣза между тѣхъ.

А беднитѣ и нещастнитѣ роптаеха:

— За какво ни е тоя животъ, когато поне веднажъ не ще можемъ да надникнемъ въ царски палати. Тогава? Тогава Господъ вдѣхнови поета да пише книга. И поетѣтъ написа книга. — И стана чудото:

Царетѣ забродиха невидими и въ най-сиромашкитѣ кжщурки на беднитѣ и нещастнитѣ, а самитѣ бедни и нещастни вече се разхождаха свободно въ царскитѣ палати. . . Тия, които китѣха рози въ косата си, се упиваха и отъ гжстия ароматъ на портокаловитѣ гори, или берѣха водни лилии по най-високитѣ езера. . . А тия, които се радваха на блѣсъпка на морето, не се лишаваха вече и отъ прохладнитѣ сѣнки на вѣковнитѣ дървета. . .

Защото цълата земя, съ всичкитѣ си накити и чудеса, заблестѣ и запѣ отново върху страшинитѣ на книгата.

Николай Фолъ